

עלון קיבוץ ניר דוד (תל עמל)
אוקטובר 2021

צילום: קורונה מגס

עבורי המקומות המעוררים התרגשות הם בתי הילדים, בהם גדלו ילדיי ובהם עבדתי
וחינכתי. כל בית כזה מלא בסיפורי מקום, ובעיקר סיפורי אָנוּש.

[אילנה להב, מתוך שיחה המופיעה בהמשך העלון]

צילום התמונה: אלי כרמל
עיבוד התמונה: לילי כרמל

מה בעלון

שלום לקוראי העלון

מדור חדש בעלון ושמו **שאלתא**. מזמינה אתכם להעביר אלי שאלה או הסתייגות בכל נושא שיש בו עניין לציבור, והוא נוגע לחיים המשותפים שלנו כקהילה. אני מצידי מבטיחה לנסות ולהשיג תשובה מנומקת מבעל התפקיד או האחראי על הנושא המדובר.

עוד תקראו בעלון על אנשים ופועלים, בעבר, בימים אלו ועם הפנים קדימה. זה המקום לברך את **מאור עדי** שהתגייס לחיל האוויר, ואת **ניצן ורולקר** שהתגייסה בתפקיד סמב"צית. שירות מעניין ובעל ערך ותרומה לשניכם. ונברך גם את **מאי סגל** שהשתחררה מצה"ל, ברוכה הבאה.

עלון מס. 10 בשנת 2021, מס. 2276 למניין עלוני הקיבוץ

שותפים לעלון: אורי קלס / אילנה להב / אלה פרג-מורגן
בני פרג / גלי אשכנזי / דרור סגל / הילה גלמן / הילה דגני
יפתח רונן / לאה שוורץ / ממי ארזי / משפחת גלמן [אמיר והילה]
משפחת ויינר [יואב ונעמה] / משפחת מידה / נגה גלמן / נגה תמיר
עטר אבידור / עינת אזולאי / ענת פונרו-כפרי / ערן להב

עיצוב הלוגו החדש: עדי מידה
צילומים: קורינה מגס / אלי כרמל / ארכיון ניר דוד / דרור סגל / חינוך
עיבוד תמונה: לילי כרמל
הפקת העלון בגרסת עיתון: ענת קרונר
עורכת: סמדר יחיאלי

עלון פנימי, כל הזכויות שמורות

יפתח רונן – עדכונים מריכוז משק ותשתיות

לחברים שלום

הקיץ הולך ונמוג וסתיו מתחיל לאיטו, החגים חלפו ואנחנו כבר חודש בתוך הרבעון האחרון של השנה כך שניתן להתחיל ולפרוש תמונה של השנה הקלנדרית והעסקית, שתסתיים רשמית בעוד חודשיים.

חקלאות:

גידולי שדה: אנו חווים שנה חקלאית בינונית כאשר חלק הגידולים (שום, בצל ואבטיחים) איכזבו השנה בעוד שחלקם (עגבניות, חיטה ותירס) נתנו תוצאות טובות.

מתחילת השנה אנו משלמים מחירי מים גבוהים לפי תעריפים שנכנסו לתוקף באמצע 2020. השפעת מחירים אלו על התוצאות העסקיות שוחקת משמעותית את רווחיות הגידולים. מצפים לתיקון מקביל במחירי התפוקות, של חלק הגידולים לפחות.

מטעים:

קטפנו השנה יבול ראשון של לולבים שנמכרים דרך התמרן של קיבוץ שלוחות. מדובר בגידול פשוט ורווחי, אם כי ההיקפים אצלנו לא גדולים.

תמרים מג'הול: גדדנו יבול בינוני של כ- 220 טון, ממתנים לתוצאות המיונים, מחיר היצוא בשפל עקב עודפים ושער יורו נמוך.

מנגו: יבולי שיא של מעל 1,650 טון! המחירים היו טובים בתחילת העונה וירדו בעת קטיף המאסה העיקרית מזן קיט. מסתמן שהיבול הגבוה יפצה על המחיר הנמוך והתוצאה הכלכלית תהיה סבירה.

כמו כן, קטפנו יבול ראשון בשטח שותפות ניר דוד מסילות, חלקה של 32 דונם מזן שלי שניטעה על ידי מסילות עוד לפני השותפות. העצים היו מדוכאים, עד שקיבלו טיפול מקצועי ומסור של צוות ניר דוד והגיבו אליו ביבול מפתיע לשנת קטיף ראשונה – כ- 2.5 טון לדונם.

מדגה:

בתשעת החודשים הראשונים של השנה שיווקנו דגים בהיקף גדול ב- 5% לעומת שנה קודמת. ממול – ירידות מחירים של מעל לשקל לק"ג ממוצע מעיבות על השיפור בכמויות. החגים חלו השנה מוקדם וזה פגע לדעתי בשיווק, כמו כן היו לנו תמותות נקודתיות ובעיות בגידול שגרמו לחוסרים בדגים מסוג בורי ובאס. מחיר הדגים עלו מעט לקראת החג אך לא בשיעור שיש בו כדי לפצות על עליות מחירי המזון השנה (כ- 20%). האתגרים בענף המדגה גדולים וממשיכים להיות מורכבים, וכדי להוסיף קושי – השקנאים שבו בהמוניהם לביקור הסתיו....

אבל – אנחנו לא מתייאשים, ממשיכים לבחון צעדי ייעול, שינוי היקפי הגידול, ורעיונות אחרים כדי להמשיך ולשמור את הענף עם "הראש מעל המים" כאשר התמיכה הממשלתית שהגיעה השנה מוקדם יחסית, נותנת אוויר לנשימה וזמן יקר להיערכות הנ"ל.

פרויקטים סולריים:

בשטחי המדגה הושלמו למעשה התקנת מערכות צפות בהספק שמעל 10 מגה-ואט, מערכות אלו הן בשותפות (50-50) של קיבוץ ניר דוד יחד עם חברת נופר ע"י. ממתנים לקבלת אישור חח"י להתחלת ההפעלה.

למרות עיכובים שונים מתקדמת העבודה מעל גג המטבח להתקנת סככה ובהמשך נתקין מערכת סולארית על גג המטבח וחדר האוכל.

המערכת הקרקעית שתוכננה בשטח התמרים לשעבר מצפון לניר עותק, הגיעה סוף סוף לשלב ביצוע, והתחלנו בהכשרת השטח: פינוי צמחיה שגדלה פרא בשטח, גרוטאות שהושלכו שם משך השנים ועקירת מטע התמרים הוותיק שהיה נטוע בשטח. הפעלת המערכת צפויה לתחילת 2022.

תכנית 2022 :

בימים הקרובים נתחיל לעבוד על תקציב 2022. נושאים עיקריים שמועלים לדיון ותקצוב :

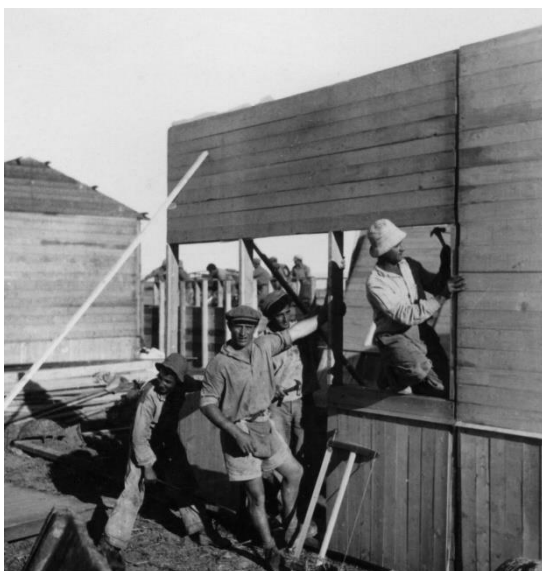
- כניסה לתכנון תשתיות כולל, כצעד מקדים לשדרוגים עתידיים.
- שיפורי כבישים.
- השחלת תשתית תקשורת בשכונת הכרם.
- המשך השקעה במתקנים לטיפול במי פלט בריכות הדגים.
- שיפוץ לול בשותפות משמר העמק.

חצרו של קיבוץ

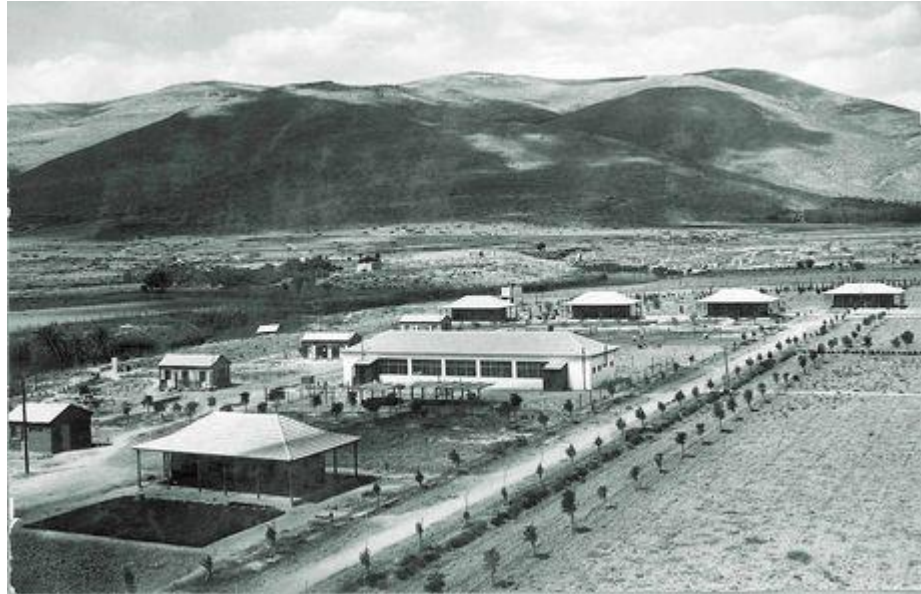
דרור סגל - צריפים בארצנו - ועשית לך בית מעץ

הוצע לי לכתוב על מבני הצריפים ששניצבו ברחבי הקיבוץ בעשורים הראשונים. תחילה חשבתי שאין טעם לתאר מה שאינו קיים בשטח, בקושי בזכרונם של חלק מהחברים הוותיקים. במחשבה שנייה אני חושב שזה נושא בהחלט ראוי וחשוב בהיסטוריה הקיבוצית, וחשוב להעלותו, דווקא משום שלא נותרו שרידים רבים. הנושא ודאי יעלה זכרונות, השלמות וסיפורים, שקיימים בזכרונם של ילדי הקבוצות הראשונות והמצטרפים הוותיקים שהגיעו לקיבוץ בשנות החמישים. הזכרונות ברובם, אישיים ומגוונים. כמו בעמדות השמירה, גם בצריפים גרו אנשים שונים והם שמשו למטרות רבות ומשתנות. גם אנחנו, דורות ההמשך, זוכרים לא מעט משנות השישים עד השמונים.

באופן כללי נחלקים בתי העץ, לשתי קבוצות עיקריות: הקבוצה הראשונה של צריפי העץ שנבנו במסגרת הקמת חומה ומגדל ובמהלך העשורים הראשונים של התפתחות הקיבוץ. מבנים אלו הוכנו במקום מעצים שיובאו מאירופה. הם נבנו בצורה טרומית לפני העליה לקרקע ואחר כך בבניה בשטח הקיבוץ. חלקם נבנו באתרם המקורי עם רצפת בטון וגג רעפים. אחדים פורקו בשלב מאוחר והועברו להרכבה מחדש, ביעדם החדש בקיבוץ.

חשק פרנקל וחברים נוספים בונים את הצריפים בחומה, דצמבר 1936
[ארכיון ניר-דוד]

נִיר דוֹד (תל עמל) כשנתיים לאחר העלייה לקרקע. ניכר היטב כי הצריפים הוצבו בסדר ותכנון והשתלבו עם שדרות הפיקוסים שניטעו במרכז הישוב המתפתח.
[ארכיון ניר דוד]

חלק מהצריפים הראשונים. התמונה צולמה ממגדל המים לכיוון צפון.
עוד נראים בתמונה עצי הפיקוסים שקפאו בשלג של שנת 50', נגזמו והחלו להתחדש.
[ארכיון ניר דוד] ותודה לערן להב.

הסיבות לבניה בעץ היו מגוונות. מדובר בבניה קלה (תרתי משמע), מהירה וזולה. ניתן להכין את מבנה העץ ביעד אחר או לנייד את הצריף הבנוי ליעדים חדשים. מעבר לכך נראה שרבים מבעלי המקצוע, הכירו מבני עץ עוד באירופה.

גם חסרונות היו לא מעט: הצריף אינו מבודד מספיק לחום וקור וגם הרעשים עברו היטב בין החדרים. הוא ללא ספק, פחות מתאים לאקלים הארץ והאזור שלנו וגם העץ בארצנו נדיר, יקר ופחות איכותי מהעץ הגדל במדינות הצפון הקרות.

הקבוצה השניה של הצריפים, הזכורה לרבים מאיתנו, הם הצריפים השוודיים. מבנים אלו הגיעו למדינת ישראל מפורקים וביבוא ישיר משוודיה, החל משנת 1949 ואילך. הם נבנו לרוב בערים וגם ביישובים רבים. בנייתם הייתה מהירה ועלותה, כרבע מבית בטון מקביל. הם הפכו נפוצים מאוד בקיבוצים כמבנה מגורים צנוע וסטנדרטי וגם כמבני משרד ושרותים: כך נודעו צריף הבניין, המזכירות, הסדנה (של תולק), מחסן החצרן (של פליק), צריף המעבדה ואפילו שימשו ככיתות לימוד מאולתרות.

צריף המעבדה המקורי, היה יחסית מהודר ונאה לאחר שיפוצו והסבתו. הוא ניצב ליד עץ הפיקוס, בקרבת מרכזיית הטלפונים, מצפון לחדר האוכל. מספרים כי באחד החדרים בשנות השישים המוקדמות, ישבה גם הרפאית, ששחזרה את כלי החרס הגדולים שנתגלו בחפירות תל עמל, ומוצגים כיום במוזיאון לארכיאולוגיה בגן השלושה [רפאית היא מי שמתקנת, משחזרת ומרפאה כלי חרס].

עץ הפיקוס. לידו ניצב בעבר צריף המעבדה המקורי. [צילום: דרור סגל]

הצריף האחרון שנותר בקיבוץ, בעבר שימש את מעבדת הדגים. הוא מהטיפוס הישן ומכאן חשיבותו. לפני כעשור שנים הצבנו עליו עם רן חדותי, את השלט של מבנה ראוי לשימור. שימו לב לאשנב עץ מתחת לחלון. [צילום: דרור סגל]

לצריפים השוודיים היו חסרונות רבים והממשלה חדלה ליבא אותם, גם בשל הטענה שקיפחו את הפרנסה של פועלי הבניין, שהיו אז מבני עמנו תושבי הארץ.

בקיבוץ שלנו הוקמו צריפים רבים, מסוג זה ואחרים, בעיקר בחלק הצפוני מאזור מעבדת הדגים ועד הקצה הצפון-מערבי. רבים מאיתנו זוכרים את המגורים בצריף, הן עם ההורים וכן בתקופת המוסד והצבא. הצריף קורר עם טפטפת והשרותים, בעבר גם המקלחות, היו בחוץ. אנשים רבים נושאים בזכרונם סיפורים, צ'יזבטים, שמחים, מצחיקים, וגם שמחים פחות. בצריפים הפשוטים, השרותים כמובן היו מחוץ ורחוק מהמבנה, ואת חסרונם השלימו לא מעט שיחים. באחד המקורות נכתב שהסיפורים הפכו פיקנטיים בהרבה במהלך שנות השבעים, עת הצטרפו לצריפים השוודיים, גם מתנדבים ומתנדבות משוודיה.

דרור סגל עם טל זמיר-רוזמרין, בחזית הצריף
השוודי של ההורים, ראשית שנות השישים.
שימו לב לשירותים ולמקלחת בחוץ, משותפים
לשתי משפחות. בזמן הצבא, חזרנו לאותם
צריפים. אז כבר לא פעלו המקלחות ונאלצנו
להרחיק למקלחת הציבורית.
[אלבום משפחת סגל]

אנקדוטה אישית: לפני כמה שנים, הצטרפתי לרותי, לכנס מדעי בעיר בצפון שוודיה. להפתעתי, שכונות רבות בעיר היו בנויות גם היום בצריפים שוודיים. אולם הדמיון הוא בעיקר שטחי וחיצוני. שם מבודדים את המבנה וצובעים אותו לעיתים קרובות בשלל צבעים. סביב הגגות היו מעקים קטנים, שמשמשים באביב בעת ההפשרה, להגנת הרחוב ומניעת נפילה של גושי קרח ושלג גדולים. אצלנו מן הסתם לא נדרשה התוספת הזו.

לצריפים אין כמעט זכר כיום, אך עצי ענק מסוימים מאפשרים
למקם בדמיון את הצריף שניצב בצילם. דוגמא משעשעת משהו:
לפני בית משפחת אריאלי, מזרח למקלחת הציבורית (כיום
המספרה של שולי), ניצבים שני עצי פיקוס, צמודים למדי ושתולים
בניצב לשדרה הגדולה. מה פשר נטיעתם המוזרה?
במקום ניצב צריף שהיה קיים עד סוף שנות השישים בערך. אל
הצריף הוליכה מדרכה. במקום התגורר תקופה מסויימת אגרונום,
שנטע שני עצי פיקוס קטנים משני צידי המדרכה, כ"שער". חלפו
השנים, הצריף איננו וגם המדרכה, אבל העצים הענקיים ניצבים
כעדות אילמת ליעודם המקורי.

צמד עצי הפיקוס, שניטעו בחזית הצריף.
ביניהם עברה מדרכה אל פתח הצריף.
[צילום: דרור סגל]

שני צריפים בכל זאת נותרו כיום, במצב רעוע ביותר. האחד ליד בית האריזה לדגים, הועבר כבר פעמיים.
השני אינו צריף קלאסי, אלא בית עץ גדול, ששימש כאולם התעמלות. גדלו, התחנכו והתעמלו בו, דורות
רבים של ילדי הקיבוץ.

הצריפים במדינת ישראל וגם בקיבוצנו, היוו נדבך חשוב ומשמעותי, בהקמת המדינה, ותרמו את חלקם
בעשורים הראשונים של הקיבוץ והמדינה.

והפעם – בנושא פחי האשפה

האם לנושא האשפה ופינוייה יש מענה מספק בנר דוד?

ממי ארזי משיב:

בנר דוד מפנים אשפה פעמים בשבוע [תמיד בימים ראשון ורביעי, ולפעמים עוד פעם]. להערכתי יש מספיק פחי אשפה בנר דוד. הראייה: רוב מרכזי המחזור לא מתמלאים במרבית השנה, זולת תקופות מסוימות שיש בהן הרבה פעילות. שני מקומות סובלים מפחים שעולים על גדותיהם: מזרחית לחדר האוכל ומול משפחת ברטל. לגבי הפחים ממזרח לחדר האוכל [מול תיקון אפניים]: אני ממליץ לפסוח עליהם. 50 מטר מזרחית לפחים אלו, נמצא מרכז מחזור גדול [ליד האסם לשעבר]. לגבי הפחים מול ברטל: אין שם מקום להוסיף פחים. מגיע אדם עם אשפתו לפח והוא מלא, יתכבד ויעבור למרכז המחזור הנמצא כמה עשרות מטרים מזרחית לשם, או מרחק קצת יותר גדול למרכז המחזור בפינה הצפון מערבית [בסמוך לחניית הולצר]. ככלל, מומלץ להגיע אל הפחים שהם חלק ממרכזי המחזור [יש 5 כאלו בכל סובב המערכת], כי במרכזים האלו מתאפשרת הפרדת האשפה. אדם שיגיע לפחים שאין בסמוך אליהם מתקני הפרדה, יזרוק בקבוקים או קרטונים אל הפח הירוק, במקרה הרע, או ישאירם לצד הפח, גם כן במקרה הרע. וזוהי הבעייה הקשה והמעצבנת ביותר: אנשים ממשיכים לסתום את פחי האשפה בקרטונים. אני מקווה שאם אנשים יפנו אשפה במרכזי המחזור, שם נמצאת גם קרטוניה, הם ישקיעו את הרגע הנוסף להשליך אליה את הקרטון.

האם אתה מרוצה מרמת הניקיון והתחזוקה של אתרי פחי האשפה? לא תמיד. בתחתית של פחי האשפה יש חורים לניקוז נוזלים. לכן יש לזרוק לפחים, במיוחד מזון ונוזלים, בשקית ניילון. זו הסיבה שיש לפעמים כתמים של נוזלים באיזור הפחים, מלווים בריח לא טוב. גם הקבלן שמרוקן את הפחים לא תמיד מקפיד. המועצה מתחייבת לרוחץ את הפחים מבפנים פעם בשנה, ולא תמיד עומדת בהבטחתה.

אנחנו מצידנו, צוות הנוי, מקדישים **בכל שבוע יום עבודה מלא**, לטיפול באתרי האשפה, ושינוע של האשפה הנוספת [רהיטים ושאר חפצים, וגזם]. פעם בשבוע אנחנו רוחצים את הפחים מבחוץ ואת רצפת הבטון [בכל מקום שיש נקודת מים].

ליסיכום: על מנת לשפר את המפגש שלנו עם פחי האשפה, יש להקפיד על כמה דברים פשוטים, מעשיים והגיוניים:

- לתעדף את מרכזי המחזור על פחים "רגילים".
- להקפיד על זריקת קרטונים בקרטוניה.
- לזרוק אשפה, במיוחד "רטובה" בשקיות פלסטיק.
- ואם כבר הגענו לפח שעולה על גדותיו, לעשות את המאמץ ולהמשיך הלאה אל הפח הבא.

תודה רבה לממי ולצוות שלו שמטפלים בתחום שלא תמיד מריח טוב או נעים למראה.

עינת אזולאי - ספסל חדש במרחב המשותף

הספסל הוא במסגרת פרויקט שנת מצווה שמתקיים כל שנה לילדי שכבת ז'. בסיום שנת המצווה אנחנו עושים פרויקט ספסל שמטרתו לסכם את החוויות של השנה ולהשאיר מזכרת לקהילה.

ניתן לראות ספסלים נוספים מהשנים הקודמות במגרש הכדור רגל וליד הגשר הצהוב.

את מיקום הספסל המוצב ליד המרפאה, בחרו הילדים. הכינה אותו שכבת איתן (שסיימה שנת מצווה). העבודה על הספסל התקיימה במועדון עם בחורה בשם לימור פלד מבית השיטה. לימור קיימה עם הילדים שיח על סיכום השנה ולאחר מכן הם החליטו יחד מה רוצים שיהיה מצויר.

בשנתיים האחרונות גם החלטנו להוסיף משפט שהם מתחברים אליו, שגם קשור לשם הקבוצה שלהם. לכן נבחר המשפט ויגל כמים משפט וצדקה כנחל איתן (עמוס פרק ה', כ"ד).

על הספסל הילדים ציירו גם את סמל האולימפיאדה ובתוכו חוויות שונות שלהם מהשנה, ובגב הספסל היה להם מאוד חשוב לצייר את האסי.

תודה לשכבת איתן על תרומתכם למרחב המשותף

חיי קהילה

הילה דגני – רכזת תרבות

קהילה יקרה;

ראשית, הסתיו כבר בשיאו וחגי תשרי כבר רחוקים, אך ברצוני להודות לצוותים ולמתנדבים אותם היריעה קצרה מלהכיל, שנתנו, תרמו, הרימו, בנו, הרקידו, תכננו, והוציאו לפועל את אירועי ראש השנה וסוכות. תודה, תודה ושוב תודה.

ולאחר רגיעה, **שנת ה-85** קרבה ובאה. בסוף נובמבר יחול חג חנוכה בו נציין גם את יום ההולדת לקיבוצנו.

ארבעה אירועים נכוננו לנו:

- מירון הלפיד ומצעד הלמפיונים המסורתי
 - לאור נרות
 - חג הקיבוץ
 - "תלעמל נהדרת"
- לו"ז מדויק יפורסם בהמשך.

על חג הקיבוץ בעמודים הבאים

וכאן אני קוראת לכן. לכם: עלה לכם רעיון? רוצים להוציא משהו לפועל? צרו קשר ובואו נעשה לנו תרבות בקיבוץ.

נגה תמיר – חג הקיבוץ – יופי של תירוץ!

מה זה החג הזה?!

כאילו שחסרים ביהדות חגים ומועדים, כאילו שלרכזת התרבות חסרה עבודה, כאילו שכבר שיבצה את כל ועדות החגים ועוד עומדים מתנדבים בתור לוועדת קישוט!

בחג ה-40 העז רכז התרבות המיתולוגי **חיים זמיר** (זיגו) לחפש "במקורות" ומצא תשובה בכתביה של **לאה אלתרמן-להב** ("הרהורים על הבריאה") אותם ניסח בשירו "פזמון חג ה-40":

"... והאדם כולו נפעם איננו מאמין / שארבעים שנה הוא כאן בורא ולא האלוהים..."

את העולם הזה אנו בראנו / אז תן קולך בשיר ושמח איתנו..."

חלפו עוד ארבעים (וחמש!) שנים, כלום זמן במושגים של **מסורת** ושוב רלוונטי לשאול – מי? אני? בורא עולם? הם? סבא וסבתא שלי? הם באמת? מתי הספיקו? ומי שמם בכלל? ... את מי זה מעניין??

כסטודנטית להוראה (בסמינר שהפך למכללה) נדרשתי לקורס חובה "חג ומועד". הצצה אחת ימינה לבת כיתתי המתנחלת שלומציון ושמאלה לג'ובראן מיפו, גרמה לי לפרוץ בסופ"ש לארכיון הקיבוץ, לאסוף ולהגיש למרצה "תיק עבודת גמר" מן המוכן ובו מבחר תוכניות חג קיבוציות שהשתתפתי בהכנתן לאורך השנים. הפטור מקורס זה נראה פשוט ובטוח. לדאבוני המרצה, שלקח את החומר לעיונו, התלהב, ביקש רשות לצלם וצהל כולו נוכח התרומה הייחודית שזכינו בה (בי) בקורס השנה! כר נרחב ומשובח, מופת ליצירה תרבותית מקומית-עכשווית המתכתבת עם עברה וכו'.

הכצעתה?!

קשה להאמין שבין קדחת לשריפה, בין פרעות לשמירה, בתוך החום והאבק והמחנק, ללא פינת קפה ופרוסת עוגה בספריה ממוזגת – ישבו וחשבו החלוצים ובניהם, ובני-בניהם, חקרו ובררו, התלבטו והתעמתו, הציעו והמציאו. ערכו וכרכו הגדות ומסכתות של חגים חדשים, ושל חגים שהיו ונבראו מחדש כדי להיות רלוונטיים, עכשוויים ומשמעותיים. כך, את חד-גדיא החווייתי שרקדנו בהיכל התרבות שלנו סיימנו בשירה: "משמיים קול יקרא / קץ לרשע קץ לרע / משמיים שוד יתם / ושלום על העולם" – ונפרדנו לשלום ממלאך המוות. כך לאורך שנים רבות הודלקו בחנוכיה 8 נרות משלנו: נר העבודה, נר השלום והביטחון, נר העזרה ההדדית ועוד. כך הפכו המכבים מקומץ קנאים דתיים לחלוצים ציונים נושאי הלפידים "שהנס לא קרה להם ופך שמן לא מצאו" (זאב), וכך גם הפכה **הקללה המקראית לברכה מקומית – "תבורכי תל עמל במטר ובטל"** (אלתרמן).

כך בפורים, גלגלנו את המגילה עשרות גלגולים אקטואליים-סאטיריים, ובשבועות לצד הכהונות אלמו המאלמות, החמניות, הדייגים, הלולנים ובעלי העסקים הקטנים – ומבלי שנרגיש הוחלף השם ביכורים (כשמו כן הוא) בחזרה לשבועות (האם חג מתן תורה מחכה לתורו?). ויש מי שאמר לי כבר מזמן שבשבילו ביכורים הוא חג הקיבוץ!

באמת, חג הקיבוץ – מה איתך? מי אתה? צריך במה והגברה? ותפאורה? בשביל מי אתה? מי יבוא? צריך כסאות? בבוקר או בערב? בחוץ? ברחבי הקיבוץ? משחק משפחתי או קהילתי? רב-דורי או בין-מגדרי? ומה עם מי שלא נולד כאן?

לא מזמן, בבוקר שבת חורפית של נר שני צלצל פעמון הקיבוץ בפיסת נוי קטנטנה מצפון לחדר האוכל. - מאיפה הגעת? אתה משלנו? אתה לא כבר מזמן-מזמן איננו?

שתק הפעמון. לא ענה. האזין לסיפור ולשיר וקיבל בהכנעה את מחיאות הכפיים. לפתע קדרו פני השמיים וענן אפור שלח לו מלמעלה סימן של חוסר סבלנות. אמר לו פעמון - חכה רגע אני מכיר אותם זה לא נגמר עד שזה...

ואת דבריו קטעו תרועות דרדור קצובות שהשיגו את הרעמים! דם-סטגד-דם / דם-סטגד-דם!
בהרי בגלובע חרון יעשן..... תל עמל תל עמל-ל / ראשונה לחומה ומגדל...

ונדלק הפנס (שלא האיר באור יום) – ונדלקו חיוכים בין הנוכחים – ומחיאות כפיים ומיהרו ההולכים (שלא יתפוס אותם הגשם).

נשאר הפעמון. לא לבדו. עד היום הוא תלוי לו שם, במיקום מאוד אסטרטגי. משקיף על העוברים והשבים, בזווית ליום-הילד ולאסם המתחדש. בתור פעמון הוא די שקט, אבל כמו שאומרים – בלבבות הוא הולם ופועם. ומידי **פעם** (כמו האדם) כולו **נפעם** מהגילוי שכשמו כן הוא – צופן גם את המלה **פעם-ון!!**

בזכותם של **יוני צין ורמי דגני** פָּעַם אצלנו (צוותי חג הקיבוץ) בשנים האחרונות צליל הפעמון הזה. הפכנו אותו לחג **בקיבוץ** והוצאנו אותו מהאולם אל רחבי הקיבוץ. הרעיון המכונן היה לבחור בכל שנה נושא קיבוצי שחי איתנו מאז ועד היום, ולטעום: קצת לצחוק בטעם, קצת לכעוס בטעם, קצת ללמוד בטעם, קצת לשמוע בטעם, קצת לבנות בטעם, קצת להתנסות בטעם. בהתאם לנושא אנחנו מחפשים חיבורים פיזיים לשטח (מבנים, שרידים) וחיבורים לאנשים (בעלי תפקידים, סיפורים אישיים). מנסים לחבר מבוגרים וצעירים, ותיקים וחדשים – בקיבוץ של **היום**, שיש בו **מן האתמול** ו**מן המחר**. כל חג **בקיבוץ** אנחנו חותמים בטקס צנוע המוקדש לנושא ולאנשיו – כשהחומה והמגדל המסורתיים מוקמים בכל פעם במיקום סמלי מותאם לנושא, בתוך תפאורת הקיבוץ.

הנושאים שבחרנו עד כה: "מבני ציבור לשימור", "גן שלנו מה נחמד הוא" (החינוך הקיבוצי), "זהירות בונים כאן" (שכונות ושיכונים), "המרוץ לקיבוץ", "יש עבר ויש עתיד" (מתחמים מתחדשים), "מונופול הקבוצות", "גשרים וקשרים" (גשרי האסי).

והשנה – מתחברים גם לאקטואליה הבינלאומית – מן הזווית התל-עמלית: "**העיקר להיות בריא**" – 85 שנות בריאות, מהמלריה לקורונה, מהאיזולציה לבידוד, מהחובשת למנהלת המרפאה ועוד. מחטטים בארכיון, מראיינים, מרעננים סיפורים, מכשירים וחברים, זיכרונות ותמונות, שוברים את הראש איך לסקרן ולעניין; איך לצקת חג **בקיבוץ**, למי זה נחוץ, האם זו בריאה או ניפוך, אני בפנים או בחוץ – בשבילנו זה יופי של תירוץ!

לאה שוורץ ועטר אבידור על הקרוסלה – מחסן בגדים קהילתי לגיל הרך

הקרוסלה – תעודת זהות

- ❖ הקרוסלה היא "חנות" חנימית שאימהות מביאות אליה בגדי ילדים שכבר אין בהם צורך, ולוקחות מה שנחוץ.
- ❖ ממוקמת בחדר הדרומי של מחסן הבגדים [חדר הגיהוץ לשעבר].
- ❖ נפתחת פעם בשבוע אחרי הצהריים, על מועד הפתיחה המשתנה נכתב בקבוצת הנשים Guns and Roses.
- ❖ מקבלים ומוסרים בגדים לילדים בגילאים לידה עד 6.
- ❖ כללים למסירה: בגדים במצב טוב, ללא כתמים, כאלו "שתרצי להלביש את הילד שלך".
- ❖ אפשר רק לבוא ולקחת, אפשר רק למסור, אין רישום ואין "התחשבות".
- ❖ מנהלות הקרוסלה: עטר אבידור [הוגת הרעיון] ולאה שוורץ, שותפה נלהבת.

עטר: התחלופה בבגדי ילדים היא מאוד גבוהה כי בגדים דיי מהר כבר לא מתאימים. בגלל אותה סיבה יש גם ביקוש גדול למידות הבאות. במקום להגדיל עוד ועוד את תעשיית הבגדים העולמית שתורמת לזיהום ופגיעה אקולוגית, חשבנו על משהו חברתי, שהורים לא ירוצו לקנות, ויוכלו להסתפק, לפחות בחלק, במה שכבר נקנה על ידי אחרים.

ב"יד שנייה" לא מקבלים בגדי ילדים, ומכאן הצורך בקרוסלה.

לאה: יש בקיבוץ ובכלל תרבות של מסירה: אימא כותבת בוואצאפ שיש לה בגדים לתת. אימא אחרת מעוניינת, ואז מוצאת ליד הדלת שלה שקית עם בגדים, כשבעצם היא צריכה רק מכנסים [לדוגמא]. בקרוסלה באים לקחת רק את מה שצריכים. על פי ידיעתי, המודל הזה הוא דיי ייחודי.

עטר: יש כאן חווית קנייה מסויימת [שזה כבר צורך מותנה]; אתה בא, מפשפש, בוחר, לוקח ולא משלם. הביקוש הכי גדול זה לבגדי גוף לתינוקות.

השידה עם בגדי תינוקות

עטר ולאה [ורותם מציצה] ליד מתקן הבגדים שיוצא החוצה

לאה: גם ילדים נהנים מחוויית הבחירה. אנחנו מוציאים החוצה את המתקן הנייד ועליו בגדים בגובה נמוך, וילדים יכולים גם הם לפשפש, למדוד ולהתנסות.

עטר: ילדות מודדות שמלות, ילדים משחקים, בוחרים מה הם רוצים, ודרך כך הם לומדים ומתנסים. הם גם מביאים מהבית בגדים שהם לא צריכים ומאוד גאים שהם יכולים גם לתת.

לאה: גם בחדר הקטן הזה יש משחקים לילדים ופינת תחפושות, כדי שהילדים יהיו פעילים בזמן שהאימהות בוחרות בגדים. יש בקרוסלה גם ערך למפגש החברתי בין ילדים ובין אימהות.

עטר: הקרוסלה משרתת את כולם: יש אימהות שרוצות למסור בגדים, ויש אימהות ששמחות לקבל. לתת בגד ילדים שאהבת זה דבר נעים, כי יש לו המשכיות, ילד אחר יכול ליהנות ממנו.

לאה: אנחנו לא יודעות מי הביא מה ומי לקח מה, משתדלות להיות אקולוגיות – יש שקיות נייר לקחת את מה שנבחר.

אנחנו באות הנה גם בבקרים, לסדר ולמיין, מדללות מה שיושב הרבה מדי זמן על המדפים, משנות את המלאי לפי עונות השנה. [לא מעט עבודה והרבה התעסקות, אבל מאוד מהנה].

עטר: אנחנו גם לומדות תוך כדי מה הולך, מה אנשים אוהבים וצריכים.

לאה: לאחרונה פתחנו "מחלקת נוער" צנועה, עם חולצות בית ספר ועוד.

עטר: החדר הזה ניתן לנו בחינם ע"י ניר דוד, ללא ארנונה, ללא תשלום חשמל, ואנו מודות לקיבוץ על הנתינה הזו.

הקרוסלה – למסור ולקחת וחוזר חלילה

תודה לעטר וללאה על תרומה לרקמה החברתית – קהילתית.

ענת כפרי – חח"ק מסכמות קיץ ועונת חגים; מי אמר ששגרה זה רע?

אי שם בחודש יוני, מצוידות בצוותים חדשים ונחושים קפצנו כולנו למים לטובת מימוש תוכנית חופשת הקיץ. תרגלנו אווירת בית ומקום. טיפחנו הקיים ואף עמלנו בהשבחתו ובכך, בין היתר, פיתחנו תחושת שייכות לסביבת חיינו.

בית עץ נבנה על מקלט בית שקד באדיבותם של מתן בזרנו, חן שלם וילדי א' - ב'. ספסלים שיצרו הורים וילדים בתקופת הקורונה כחלק מפרויקט "אי מנוחה" קיבלו כסות חדשה וייחודית בתהליך יצירה משותף. פינת "עץ התות" בורכה בתוספת ספסלי ישיבה מחומרים ממוחזרים. "רצפה פעילה" פרי יצירתם של בנות ובני הנעורים עבור ילדי חברת הילדים.

להרחבת "טווחי ההנאה", הכרת הארץ וצבירת החוויות, יצאנו למקומות חדשים וגילנו דברים נפלאים... ממש כמו ד"ר סוס. רפסודיה לנעורי ט' -י"ב, בילויים במרכז קנדה, חוף גיא וטיול ה'ו' לאורך הים ועד לנחל בצת ועוד...

פגשנו דמויות מקומיות ואיתם הרחבנו הידע על עצמנו ועל יכולותינו בעבודת כפיים. תודה לאומנים שהתמידו להופיע בכל שבוע ולהעשיר את ילדינו בהתנסות בחומר. תודה להורים שהעבירו שעות של התמחות בהנאה ורוחב לב.

מצאנו שענייני תו ירוק הם סוג של שגרה שיודעים להקשות ולשמור עלינו גם יחד. למדנו שהקורונה כאן ואנו נמשיך ונדבק בהבנה שמאתגרים צומחים ויש לשאוף ליצר שגרה בין בדיקה לבדיקה, עם הפנים קדימה לשנה יציבה ופעילה.

קינחנו במפגש משותף של הורים, צוות וילדים בהפקה משותפת על חוף האסי. צוות אימהות ואבות שנתנו את זמנם, כישרונם וליבם. על כך תודה גדולה להורים המאפשרים להיטיב ולהגשים עימנו, הצוותים, טיולים, חוויות ומבצעים נוספים.

תודות לענפי הקיבוץ הרבים שמסבירים פנים, עוזרים ותורמים לתחושת השייכות כאן בבית. ניר עותק על הקרטונים והניירות שהופכים ליצירות, חברותא על ההזנה והאירוח במועדון. תודה לכל מי שהחום הכבד של ימי הקיץ השאיר בו סבלנות לראות את ילדינו פועלים בדרכים ולתת מילה טובה וכתף להצלחת החופשה.

משתפת בדוגמית ברכות הסיום שהקדשו לצוותים ולילדים על תומו של שלב.

...ומבלי שיכולנו ממש להסדיר נשימה, שנה חדשה התחילה לה. בטקס קיבוצי צנוע ומרגש באו בשערה של חברת הילדים, ילדי כיתה א' מלווים בילדי כיתה ו'. קינחנו בארוחת בוקר טעימה, מעשי ידינו – ההורים.

...וברוח החג והסוכה שהייתה כה יפה, מקווה שהספקתם להנות מפירות הפעילות המשותפת, לעצור ולהביט על "הקיר הפעיל" בסוכה הקהילתית. ילדי השקדייה (ג'-ד') חקרו את הסוכות בעבר הקיבוצי שלנו. ראינו דמויות מקרבנו ועסקו בשאלה "את מי הייתם מזמינים לסוכה?" מפגש מעניין בין עבר להווה, בין קהילה, סבים לנכדים.

ספטמבר והחגים כבר מאחורינו גם כן. השנה כיתות א'-ו' פצחו במסגרת פעילה של דואונים. אזכיר, שלפני שנה בילינו ספטמבר בסגר. תחושה של ראשוניות והתחדשות באוויר ובחברת הילדים. קבוצות חדשות, הכרויות ואתגרים חדשים. את חופשות החגים הקדשנו בעיקרן למשימת ההיכרות וההתמקמות בין קבוצת השווים וכן גם בין קירות הבתים והצוותים החדשים.

לקראת שנת הפעילות הקרבה, תוכנית שנתית נרקמת לה ונצני שגרה כבר מורגשים על פני השטח. בימים אלו, אנו עמלות בשיתוף עם הנהלת הקהילה למצוא אלטרנטיבה ראויה למבנה הדואון שמשכן במבנה בית שקד תחתון (ספריית הילדים לשעבר). אנו מודעות שהקיים אינו אידיאלי לפעילות קבוצת ילדים בסדר גודל שכזה. עדכון זה דורש גם הערכות תקציבית לתזוזה בהצרכת הבתים, בתי החינוך .

הצוותים שלנו :

הצוותים שלנו, והרי בלעדיהם כל מה שתואר מעלה לא היה קורה. בסימן התחדשות לשנת הפעילות תשפ"ב, פרידות ופנים חדשות :

נעורים : עידו נעמן – מדריך נעורים ושותף לעינת אזולאי. נפרדנו מכרמל מדריכת הנעורים שליוותה את נעורינו במשך כשנה.

עפרי קצב – מדריכת קן מטעם תנועת השוה"צ, הצטרפה במהלך חופשת סוכות והחלה בהיכרות עם הצוותים והחניכים העתידיים. בימים אלו עובדת עם צוות המד"ציות הצעירות על פתיחת שנת הפעילות.

כיתות ה' – ו': נפרדנו משני הכהן שנחתה כאן בתחילת הקיץ והייתה לחלק בלתי נפרד מפעילות החופש. היא ממריאה להמשך דרכה בעולם הגדול ולנו נותר לאחל בהצלחה ובהנאה ולשלוח המון תודה.

כיתות ג' – ד': אילון סלוס שחוזר ללמד במכללה בימי שגרה ישוב אלינו בימי חופשות ופעילויות מיוחדות. עידו נעמן נכנס לנעליו וביחד עם **לאה להב ויותם** יובילו את שקדיה ג'-ד'.

כיתות א' – ב': נפרדנו מענבל גנון היקרה, אחרי 3 שנות הדרכה והשקעה בבית שקד ותוגברנו במדריכה חדשה, **הילה פורת**. **לילי והילה** תהיינה צוות בית שקד, ו**נוהר** שמשאירה חותמה המשמעותי תמשיך להיות לעזר בהתאם ליכולתה וצרכי המערכת.

הזדמנות פז לאחל לכולם בהצלחה בדרכם החדשה ולנקלטים שתהיה זאת קליטה קלה ופורייה. שמחים ושמחות להתברך בכם, כתוספת חיונית לצוותי החח"ק השונים.

לצד הצוותים הקבועים ממשיכים בנות ובני הנוער להיות חלק פעיל ממערך העבודה החינוכית. נאחל להם המשך השתלבות והתפתחות כחלק מרשת החינוך שלנו.

זהו עד כאן,

בברכת שנת פעילות רציפה ובניית שגרה פורה ובריאה, כי מי אמרו ששגרה זה רע ??

צוותי החינוך ואנוכי, ענת פונרו כפרי – מרכזת חח"ק [חינוך חברתי קהילתי].

ניר דוד אימפריה [של פעילות גופנית]

הילה גלמן מגישה: בכל עלון היכרות עם פעילות ספורטיבית אחרת.
הפעם – גלי אשכנזי מספרת על חתירה בסאפ

אחרי שהתפנו לי כמה שבועות חופש בקיץ הנוכחי, חיפשתי עוד ספורט מאתגר להתנסות בו ומצאתי אטרקציה חדשה שלא מזיעים בה – החתירה בסאפ. הסאפ הוא בעצם גלשן חתירה בעמידה [SUP] Stand Up Paddleboard. קצת מזכיר את החסקה אבל מדובר בגרסה קלה, זריזה וללא ספק הרבה יותר מהנה.

בתחילת יולי התארגנו כמה בנות מהקיבוץ והסביבה לנסיעה לחוף הסירות בעין גב. השיעור ראשון בסאפ היה מאתגר מאוד. לעמוד על הגלשן בלי ליפול, למצוא את שיווי המשקל, לאזן את עצמך, ולא להיכנס אחת בגלשן של השנייה ולעוף למים הנעימים של הכנרת. ואז, ברגע שתפסנו קצב בחתירה, עברה לידנו סירת מנוע שהרימה 'גלים' ושוב אנחנו במים מתחילות להתחלה.

משמאל לימין : גלי אשכנזי, איריס ב. , קרן נ. , ענת שרמן, טלי ג.

חתירה על סאפ נחשבת לאימון כושר המפעיל את כל שרירי הגוף: שרירי היציבה, סיבולת אנארובית, כושר אירובי, כוח מתפרץ ועוד. בעת החתירה מבצעים על בסיס קבוע תנועות גופניות של רוטציה בעמוד השדרה, יש צורך לשמור על שיווי משקל על מנת לא ליפול מהגלשן (במיוחד כשיש גלים מסוגים שונים או זרמים) ולכך השפעה רבה על מעורבות השרירים המייצבים במפרקים השונים. כל זה תלוי גם במשתנים כמו משך המאמץ, מידת האינטנסיביות של המאמץ, גובה הגלים ועוצמת הזרמים, מידת המיומנות של החותר, רמת הכושר הגופני, רמת הדופק בעת הפעילות הגופנית, משקל הגוף ועוד. מאז שהתחלנו לחתור, מצאנו את עצמנו פעם בשבוע בשמונה בבוקר בעין גב, נפגשות עם המורה ממועדון הסאפ, חותרות כשעה, כל פעם לכיוון אחר בכנרת. עושות תחרויות עם עצמנו, מתרגלות פילאטיס על הגלשן, נכנסות קצת למים, שוחות בשביל לנוח מעבודת החתירה וחוזרות לחוף. הבנות שלנו גם הצטרפו אלינו באחד הימים ויצאנו לחתירת אימהות ובנות, כשרוב הזמן הן מאחורינו, חותרות להנאתן, מקשקות ומצטלמות לאינסטוש.

בהמשך הזמן וההתלהבות, רון ואני קנינו סאפ מתנפח והתחלנו לטייל איתו ברחבי הארץ. סאפ מתנפח הוא בעצם גירסא קלה יותר לשימוש מהסאפ הסטנדרטי הקשיח. הוא שוקל כשישה עד שמונה קילו, הניפוח שלו לוקח מספר דקות, רמת הקשיחות והיציבות שלו גבוהות, ילדים יכולים להרים אותו בקלות יחסית וניתן לקפל אותו ולהכניס בבגאז' הרכב בלי בעיה.

חתירה בנחל הקיבוצים. רון וגלי אשכנזי וענבר דגן

באזורינו יש מקורות מים רבים כולל חופי-ים שבהם אפשר לחתור בלי להפריע לטבע או לאנשים. מסתבר שבקיבוץ יש מספר גולשי סאפ מנוסים, בניהם **אשר אינדיך** שממנו קיבלנו מספר טיפים של אלופים בגלישה בנחל הקיבוצים, ביחד עם **שרון גורן וענבר דגן**.

עד כה הספקנו לחתור הרבה בנחל הקיבוצים המדהים (באסי אסור!), בזאכי, בירדן וכמובן בחופי הים, שם החתירה יותר מורכבת בגלל הגלים והרוח.

לסיכום, החתירה היא פעילות גופנית שאני ממליצה לכולם להתנסות בה בקיץ. האפשרות לעשות ספורט במקום עם נוף מרהיב, שקט, חיבור לטבע, חיבור לעצמך או לגולשים סביבך, להיכנס למים שחם ולהגיע למקומות חדשים, כל זה הופך את הסאפ לאחד הענפים הפופלרים שניתן לראות כיום בחופי הארץ.

אנשים בקהילה

שיחה עם אילנה להב, לרגל הגיעה לגבורות [80]

בת כמה היית כשבאת לקיבוץ, ואיך הייתה הקליטה?

[אילנה לבית שטיינברג נולדה בקיבוץ רוחמה. בעקבותיה הגיעה אלינו גם ברכה אחותה, שהתחתנה עם דודו רפמן].

זה היה לפני 61 שנה. כל כולי הייתי בת 19 וחצי.

המשפחה של ערן קלטה אותי באהבה רבה, בחום וללא הסתייגות. אני חושבת שכאשר בן הזוג אוהב והאהבה פורחת, להגיע למשפחה מקבלת ומחבקת – לא צריך יותר מזה... בהתאם להסדרים של אז, היינו שנה בניר דוד ואחר כך שנה ברוחמה. היה עלינו להחליט באיזה קיבוץ לבחור. (גם כשחיינו ברוחמה ידענו שלא נוותר על קיבוץ מיוחד כמו ניר דוד). בשנת 1963 אחרי שלילך בכורתנו נולדה, חזרנו הנה לתמיד. כבעלת ניסיון בעבודה עם דרדקים, (כנערה ברוחמה תמיד עבדתי עם, או הדרכתי ילדים), הפכתי למטפלת, עבודה שמצאתי בה עניין רב וזאת בזכות הצוות, הילדים שאהבתי וההורים (גם אם לפעמים לא היינו באותה גישה חינוכית). עובדה זו סייעה לי להעצים את תחושת השייכות למקום והרגשת הבית.

מהו בית בשבילך?

בית עבורי הוא בטחון, הוא שייכות, הוא עוגן. הוא מקום בו אני יכולה להביא את היכולות שלי לביטוי; בית הוא מקום שבו אני יכולה להיות אני. בית זה מקום שתמיד אני רוצה לשוב אליו: להריח, לראות, לחוות, לפגוש אנשים וילדים, להלך בשבילי, לפסוע עם שחר ועם שקוע החמה, ליהנות מהיופי הקסום שבו אני חיה. ואם בביתי הקיבוצי, ניר דוד מדובר, אני שואלת את עצמי: האפשר שהגשמי חלום? עכשיו בגיל 80 נראה לי שערן ואני בנינו בית מיוחד. בית מלא במשפחה רחבה. בנתינה, בשמחה, באהבה עמוקה, ביצירתיות, בלמידה. ברגישות...

מהי הפינה האהובה עליך בקיבוץ?

לא אוכל לבחור פינה אחת וייחודית בקיבוץ היפהפה שלנו. עבורי המקומות המעוררים התרגשות הם בתי הילדים, בהם גדלו ילדיי ובהם עבדתי וחינכתי. כל בית כזה מלא בסיפורי מקום, ובעיקר סיפורי אָנוּש [בהמשך יובא סיפור האשנב מבית "נשרים", לשעבר בית "אלומה", הבית הקרוב למעברה]. כשאני פוסעת בקיבוץ ונפגשת עם ילד שובב שהפך למזכיר קיבוץ; ילדה ששנאה חשבון והפכה לעובדת סוציאלית; ילד שביקר רבות אצל פסיכולוג והפך למיליונר; ילד שבכל טיול דאג להביא 'משהו' להוריו והפך לעורך דין; ובת אחת, שרוב המטלות לא היו לה קלות, לעולם לא ויתרה לעצמה, והיום היא בתפקיד ניהולי בכלבו מפואר, לשביעות רצון הלקוחות... הרי כל מפגש מחמם שכזה מעורר בי עליצות.

מהי ההרגשה של ערן ושלך שכל ארבעת הילדים חיים בקיבוץ?

[גרים כאן: לילך, לאה, ורד ויואב]

אני מזכירה לך שורוניקה שלא גרה כאן היא בתנו החמישית. היום היא ומשפחתה חיים ב"חריש" והיא מעורבת בחיינו כבת לכל דבר.

ולשאלתך: לזה לא פיללתי, והנה זה קרה... זה אחד הדברים שהופכים אותנו למשפחה מאושרת ומגובשת. אנחנו יכולים לראות אותם, לעזור בשעת הצורך, לשמוח בשמחת המשפחה הרחבה על כל דבר שהוא. אנחנו מרגישים תמיד חלק מהם והם חלק מאיתנו בכל מצב שהוא. היחסים בינינו מאוד קרובים והקשרים עבתיים. הם נעזרים בנו (לא נפרט במה, אך בכל שאנחנו יכולים לסייע) ואנחנו בהם. הנכדים עוזרים לנו בכל העניינים הדיגיטליים ברצון ובשמחה. עד לפני כ-10 שנים, מרכז המשפחה היה אצלנו. עכשיו הילדים מזמינים אותנו לארוחות, למסיבות ובכלל לאירועים שונים. אנחנו מתאספים כל פעם בבית אחר. בשבתות יוצאים לטיולים, ערן תמיד מצטרף ומעשיר בידע העצום שלו.

מה היו התפקידים המשמעותיים שמלאת בקיבוץ?

חינוך והוראת התעמלות. 55 שנה אני מלמדת חינוך גופני בסגנונות שונים. זו המשימה העיקרית שהעמדתי לעצמי.

הייתי מורה לחינוך גופני במוסד החינוכי (7 שנים). בנוסף, הפכתי למורה כללית ומחנכת של מספר מחזורים בקיבוץ. סיימתי את עבודתי במשרד החינוך (40 שנות הוראה) אחרי 25 שנים כמורה של מורים במכללת אורנים, שם הכשרתי מורים צעירים.

מה ייחד את האקלים החינוכי בשנות ההוראה שלך?

כמחנכת היה לי חשוב לראות בכיתה את הייחודיות של כל ילד וילד. להדגיש את החזקות שלו, לטפח את היכולות שלו ואת היותו חלק תורם בתוך הקבוצה שלו. כמו כן, הרעפתי אהבה וכבוד לכול אחד מהילדים. מי שהיה זקוק לעזרה מכל סוג – קיבל ללא הגבלה. מדי שבוע בשבוע יצאנו יום אחד לטיול שכלל טבע, תנ"ך, ארץ ישראל, שירה וסיפורים. זה היה המוטו. כמובן ששולבה פעילות גופנית בכל הזדמנות: 'נפש בריאה בגוף בריא'.... עקרון נוסף שהיה נר לרגלי: ללמוד לזהות אצל עצמך ואצל האחר, ולהעז לומר בקול רם את הטוב שזיהית. להמעיט בביקורת ובמילים רעות... לאורך השנים תלמידיי למדו לכתוב ברכות לימי הולדת, המותאמות לאופיו של בעל השמחה ולא אוסף של קלישאות. הם התמחו במציאת הטוב, היפה והחיובי בעצמם ובאחר. ובכך סייעו לו להתקדם.

מה שמאוד חסר לי כיום: משק הילדים. שם הייתה הוויה מיוחדת: הילדים למדו מסירות לבעלי החיים, אהבת בעלי חיים, אחריות מהי, איך מטפלים ומאכילים ובכלל מיהם אותם יצורים מיוחדים? דבר נוסף שמאוד חסר לי באקלים החינוכי היום זה החינוך לעבודה. בעבר, הילדים למדו לעבוד, להיות אחראים לסביבה שלהם, לחפצים שלהם, לסדר ולניקיון. היום זה לא קיים. האמת היא שאולי אין להם היכן לעבוד.

איך את חשה את הרקמה החברתית בניר דוד?

אני יכולה להעיד בעיקר לגבי שכבת בני גילי. אני מרוצה. יש יחסים חברתיים טובים. יש תחושת מחויבות זה לזה, הרגשת יחד. נכון שהצעירים כיום חיים באופן שונה לחלוטין מהחיים שאני חייתי. זה נכון ובסדר גמור בעיני.

ולסיום... מה תרצי להוסיף?

שלא יגמר... אלי, שלא יגמר לעולם.

**סיפור מבית נשרים, הבית בו חינכו לאה שורר וענת מגס, ובו התחנך יואב.
סיפר ערן להב**

מי שיירד מהגשר המערבי וישא עיניו ימינה, יראה את בית נשרים, (היום בית שקדייה ה'ו') ויבחין בחלונות ומתחתם אשנבים שבימים ההם, שימשו לזרימת אוויר המקרר את מיטות הילדים ששכבו לידם במנוחת הצהרים, קוראים ספר או סתם מציצים החוצה.

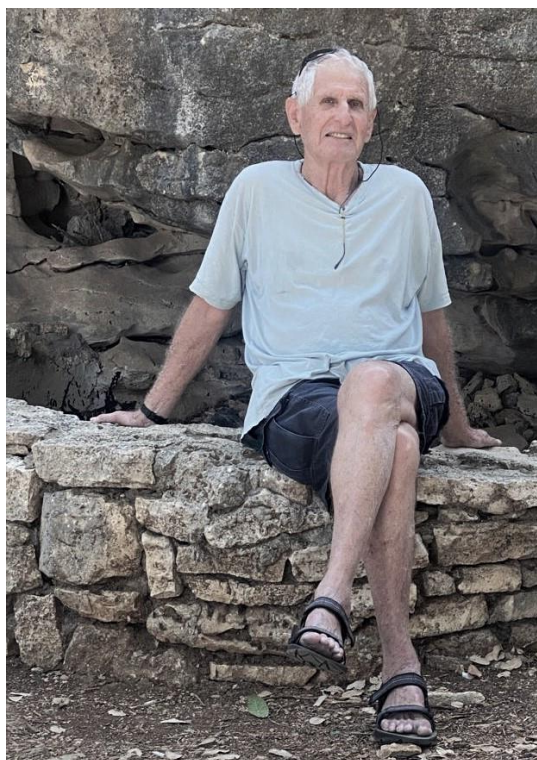

אשנבי העץ של בית אלומה-צוקים-נשרים ועוד

בתחילת שנות השמונים, הגיעו לקיבוץ מתנדבים ומתנדבות. בתום העבודה, בשעות הצהריים החמות מיהרו לטבול בנחל האסי ולהתקרר. הבחורות היפהפיות שברכו על השמש הלוהטת, פרשו מגבת והשתרעו על הדשא בחצי עירום כשעיניהן עצומות, נהנות מקרני השמש השוזפות את חזן החשוף. יום אחד, בני יואב מקבוצת "נשרים" ביקש שאגזום את שיח ההרדוף שגדל פרא ו"הסתיר את הנחל". מתוך החדר כיוון אותי שאגזום עוד ועוד עד שפתח האשנב שליד מיטתו נפער כולו. לא שאלתי מהי הסיבה, אך הוא סיפר לי שגם הוא וגם הבנים האחרים רוצים לראות את "המשתזפות" מסתבר שהם לא היו היחידים. הדייגים שסיימו עבודתם מיהרו גם הם לחוף מילק ושזפו עיניהם ביפי הצעירות הללו.

מזל טוב

לבני ובנות חודש אוקטובר

בן 80

בני פרג בן 80

מזל טוב לאבא ולסבא הכי הכי הכי.
גאה ושמחה להיות הבת שלך ולומדת
ממך כל יום עוד.
מאחלת עוד מליון שנים של משפחה
בראות ושמחה,
שתמשיך ליצור לעצמך עוד ועוד
תחומי עניין מפתיעים ומרתקים.
מאחלת אלה מורגן-פרג.

בן 80

שלמה מידה בן 80

לאבסבא שלמה מזל טוב לגבורות.
אוהבים ומאחלים את כל הטוב שבעולם,
משפחת מידה.

בת 10

איה ויינר בת 10 [בתם של יואב ונעמה]
איוש מקסימה שלנו, מזל טוב ליום הולדתך העשירי!
תמשיכי להיות מיוחדת ולשמח אותנו תמיד.
אוהבים אותך המון.
אבא, אמא ונועליה.

בת 10

נגה גלמן בת 10 [בתם של אמיר והילה]
נגה, ילדת סתיו שלנו שחוגגת כבר 10 הקפות סביב השמש,
ואוספת בדרך חכמה, הומור, כישרון ונמשים...
תמשיכי לחבר שירים, לכתוב סיפורים מופלאים, לנגן בכינור,
להתעמל באוויר וביבשה, לצייר בכישרון, להמציא, לרקוד,
לצחוק, להצחיק ולהקסים את כל מי שסביבך.
מאחלים לך אושר, בריאות ואת כל הטוב שלעולם ולקיבוץ יש
להציע!
אוהבים עד החלל ובכלל, אבא, אימא ורוני

דף השאלה הזהה

בני פרג

נגה גלמן

שאלות לבן 80

מי הילד הכי צעיר שאתה מכיר בקיבוץ?

▪ הנכדה שלי, אמילי, בת 4 חודשים.

מה רואים ממרום גיל 80?

▪ ממרום גיל 80 רואים את פסגות ההרים שמצליחים לטפס עליהם.

איזה שיר אתה אוהב לזמזם לעצמך?

▪ אין שיר מיוחד – מזמזם הרבה שירים.

איזה ספר קראת לאחרונה?

▪ מערה בשלג של ויקי מקנזי, על אישה אנגליה שעברה לבודהיזם וחייתה 12 שנים במערה בהרי ההימליה בגובה 4000 מטר.

מהו המקום שאתה הכי אוהב בקיבוץ?

▪ האסי, מול הברבורים, לפנות בוקר.

מה אתה מאחל לקיבוץ?

▪ מאחל שישרוד את כל המשברים הפנימיים והחיצוניים וימשיך לשגשג ולקלוט דורות של בנים.

שאלות לבת 10

מי האיש הכי מבוגר שאת מכירה בקיבוץ?

▪ סבא מאיר, בן 82.

מה רואים ממרום גיל 10?

▪ להשקיע גם בדברים הקטנים, בסוף זה ישתלם.

איזה שיר את אוהבת לזמזם לעצמך?

▪ Pagan baby - CCR, Hey Jude, Beautiful boy - The Beatles.

איזה ספר קראת לאחרונה?

▪ יומני החנונית, יד הפלא, חבורת כוח המוח, משחקי בילוש.

מהו המקום שאת הכי אוהבת בקיבוץ?

▪ כלבו, קונדיטוריה, אסי, הבית שלי.

מה את מאחלת לקיבוץ?

▪ שנים של שגשוג ושמחה, אנשים מאושרים, אושר ונחת ואסי שקט.

רק נולדה

אמה צין, בתם של אלזה וג'ורא,

נולדה ב-9.10.21

נכדה של יוני וג'יטי צין.

מכל טוב

לנישואי שי עם איתי

לסיגל ואורי כרמל,
לסבים דבורה, אלי וכרמלה

לזכר חברינו ובנינו שנפטרו בחודש

אוקטובר, תשרי-חשוון

שם החבר	תאריך לועזי	תאריך עברי
בת עמי אשכנזי	6.10.1968	י"ד תשרי תשכ"ט
יעקב גפן	21.10.1972	י"ג חשוון תשל"ג
דני ברקוביץ	10.10.1973	י"ד תשרי תשל"ד
גיזה ורדינה	9.10.1981	י"א תשרי תשמ"ב
נורברט כרמי	11.10.1988	ל' תשרי תשמ"ט
אטקה סלפטר	16.10.1992	י"ט תשרי תשנ"ג
קלמן כץ	29.10.1992	ב' חשוון תשנ"ג
פרידה שפירא-ארטל	15.10.1994	י' חשוון תשנ"ה
יצחק מובשוביץ	11.10.1995	י"ז תשרי תשנ"ו
גולדה יעקבי	3.10.1997	ב' תשרי תשנ"ח
זאב אברהמי	24.10.1997	כ"ג תשרי תשנ"ח
אברהם דודזון	18.10.1998	כ"ח תשרי תשנ"ט
אברהם נשר	18.10.2002	י"ב חשוון תשס"ג
אלה(שרה) מאירוביץ'	18.10.2004	ג' חשוון תשס"ה
שושנה שריג	1.10.2007	י"ט תשרי תשס"ח
אהרון סגל	23.10.2007	י"א חשוון תשס"ח
גבי כרמל	10.10.2008	י"ב תשרי תשס"ט
דוד שחר	5.10.2009	י"ז תשרי תש"ע
יעל זונשיין	27.10.2011	ל' תשרי תשע"ב
אריק ברטל	15.10.2013	י"א חשוון תשע"ד
ירחמיאל דבורקין	22.10.2013	י"ח חשוון תשע"ד
קנט וגנרט	15.10.2014	כ"א בתשרי תשע"ה
לאורה מזור	09.10.2016	ז' תשרי תשע"ז

תשבץ הגיון – הוריקן [אורי קלס]

6		5		4		3	2	1
					8			7
	12		11		10			9
			15			14		13
							16	
19			18					17
	22			21				20
		24		23				
		26						25

ה ג ד ר ו ת

מאונך

מאוזן

1. תופס דגים שונים בלי ידיים (4)	1. מחזיק מעצמו כששב מהולנד (3)
2. אנטי מסביב ורק הוא מסרב לאכול (7)	4. בגוד לא מספיק כאשר אתה בודד (5)
3+9 מאוזן במזרח הרחוק אמרו תודה (4)	7. ראינו אחרת שהוא ראשון בשנה (5)
4. מדרגות. משקל. עצמות (3)	9. ראו "3 מאונך"
5. מין הדר שהתערבב ברוטב (6)	10. גל המים הוא שונה מהאוכל הרומני (6)
6. ב-3 מאונך יש לה יד שונה (4)	13. סימן שבמרר יש קוף (4)
8. באלנו לא מתוק וככה סח (3-3)	15. נביא משהו אחר ליוסי – גברי – אהוד (4)
11. איברים שניים לחוץ נאה (4-2)	16. לורד נמצא בקוו המערבי של ארה"ב (7)
12. גמל עושה מסיבת סקס בגרוזיה (7)	17. למד בקטן ואוהב להרוג (4)
14. חוק זול וזה אחרת בקיבוץ הרוסי (6)	18. זו שחצנות לשים גברת שמנה אחרי 10 (4)
17. הנשיא הוא אזרח המדינה הזו (4)	20. את חוני נשנה לרגוע (בני גנץ) (6)
19. מורה הוחלף (אנגרם) (4)	22+24 מאונך שער נכשל בהרים (4)
21. חפץ חזרת והגעת (3)	23. ה' באלים כמו בית במדבר (5)
24. ראו "22 מאוזן" (4)	25. יתפוס אומץ ובית ינטוש (5)
	26. גלש לירדן, למשל (3)